

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΕΛΑΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τὸν 8ην Ὀκτωβρίου
Ρανισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰδουσιωτάτου Ἱερέως καὶ δι-
δασκάλου ἐν Κάτω Ἀρχάναις Ἱεροκλείου τῆς Κρήτης
Ἰωάννου Θ. Δρακᾶκη

Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου καὶ Πνευματικοῦ πατρὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ
Ἱερέως καὶ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

«Ἐργαφῆ ἐν Κάτω Ἀρχάναις τῆς Κρήτης 28|8|1910»

Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπιστήθι ἐγκαίρως, ἔλεξον,
ἐπιτίμησον, παρακάλεισον. ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ
διδασχῆ. (Ἀπόστολος Παῦλος).

Ἀρχὴν λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, φέρει τὸν ἄνθρωπον
εἰς παντελεῖ ἁπώλειαν.

ΑΘΗΝΑΙ 1927

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΡΒ

168455

Τῆς Ἡ' Οκτωβρίου. Τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν Μ. Ἐσπερινὸν Κύριε ἐκέκρεξα. Ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια β, γὰρ β εἰς τὸν δ' ἤχον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐγκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώωσας καὶ ἐκόσμησας καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀποτελέσας καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστῃ σου· ἐν ἰκέτευε ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὸ ὄραϊον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἐνδοξε μετερρῦθμηςας οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωποῦσα ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν πίστει ἐκτελοῦντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρύων ἀλάσαστρον, καθ' ἑκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια, δι' ἧς ὡς μύρα πολύτιμα Χριστῷ προσηνέχθησαν εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν πίστει ἐκτελοῦντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ ἕτερα β εἰς ἤχ. α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Θεοφεγγῆς ὡς ἀστὴρ ἐξ ὕψους φαίνουσα ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι καταυγάζεις τῷ κόσμῳ καὶ σκότρος ἐκμειοῦσα τοῦ πονηροῦ τῶν δαιμόνων ἀθρο-

σμάτος· τὴν φωτοφόρον, ὅθεν καὶ θεῖαν σου ἰορτὴν, Πελαγία πιστῶς ἑορτάζομεν.

Μοναδικὴ πολιτεία καταλαμπρίνας σοφί, τῶν ἀσκητῶν τὰ πλήθη ἀνατείλασα πᾶσιν, ὑπὲρ τις φωστὴρ παμφαῆς διὰ οὖν αὐτοῖς, Πελαγία δοξάζεσαι, ἐπεντροφῶσα τῇ δόξῃ τῆ Θεϊκῆ καὶ προσθεύουσα σωθῆναι ἡμᾶς.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοὺς ἐν θαλάσῃ ὄντας, βοηθεῖς καθ' ἑκάστην νοσήματα διώκεις, πάυεις ψυχῶν, καὶ σαρκὸς ἀρρωστήματα, παρὰ Χριστοῦ, δὲ τὴν χάριν λαβοῦσα σεινή, ἐκτελεῖς ἔργα θαυμάσια.

Δύξα. Ἦχος Δ'.

Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἄβυστος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς καὶ δάκρυσι Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, καὶ τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες καὶ νῦν τοῦτο προσθεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σου ποιήσαντι παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ Ἄπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρό-

βατον ταῖς ὁμοίαι ἀναλαβῶν τῷ Πατρὶ προσάγαγγ, καὶ τῷ ἱεῖω θαλῆματι, ταῖς οὐρανίαις συνάφη Δυνάμεσι, καὶ σώσῃ Θεοτόκῃ τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὰ Ἀναγιώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφίας οὐ κατισχύει ποτὲ κακία. Ὅς φυλάσσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ σώζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ καθ' ἑαυτὸν ἀποθάνειτε. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ· κατὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ. Παῖδευσεν τὸν υἱὸν σου· οὕτω γὰρ ἔσται σοὶ εὐέλπις. Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσευχὴ ἄνευ ἐλεημοσύνης ἀκαρπὸς ἐστὶ· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκσιος ἢ πλούσιος φιλάργυρος. Κακόφρων ἀνὴρ πολὺ ζημιωθήσεται. Ἐὰν ἐλέγξῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσῃ αἰσθησθῆναι, πρὸς διόρθωσιν· ἔλεγχῃ σοφὸν καὶ ἀγαπήσῃ σε, μὴ ἐλεγχῃ κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε: Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἀγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Γιὲ μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου διὰ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ἐν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν ἐν παραιδέ-

χεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρα σοφίαν, καὶ φρονεῖ ὁ: εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲ πονηρόν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἀξίων αὐτῆς ἐστὶ: Μῆκος γὰρ βίου, καὶ εἴη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὀδοὶ αὐτῆς ὀδοὶ καλοὶ, καὶ αἱ τρίβαι αὐτῆς μὴ τηρῶνται. Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖτε, ἐν δὲ πλατεσίαις παρρησίαν ἀγεῖ. Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει: Γιὲ μὴ παραρρόθῃς τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔνοιαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σπ̄ τραχήλω, ἔσται δὲ ἰσῆσις ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ὁ δὲ ποῦς σου, οὐ μὴ προσκύψῃ· ἐὰν γὰρ πάθῃ ἀφοβὸς ἔσο. Ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσῃς· ὁ γὰρ Κύριος ἐστὶ πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐγείρει ὄν ποδὰ, ἵνα μὴ ἀγρευθῇς. Μὴ ἀπόσχου εὐ ποιῶν ἐνδεδεις ἡνίκα ἂν ἡ χεὶρ σου ἔχη βοθηεῖν· μὴ εἴπῃς ἐπανελθεῖν ἐπάναγκες, καὶ αὐριον σοὶ δώσω δυνατοῦ σοὶ ὄντος εὐ ποιῶν. Ἀκά-

φαρτος ἐναντι Κυρίου, πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις ἐνεδραύει. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ ἰδεόμελα τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως. Ἦχ. β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν αἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθεις Ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου ὅτι κόσμον λυτρῶσαι ἐκ παραβάσεως διδὼ βῶμεν σοι. Εὐσπλαγγχε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἁγίας Ἦχ. Α'.

Δάμπουσιν ἀκτίνες φαίνει τῶν θαυμάτων σου καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου, ἄπασαν ὑπερφαίνουσι λαμπρότατα· ἐν τῇ καμίνῳ γὰρ τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας καθαρὸν, καὶ τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας μεταρρηθμηθὲν σεμνῇ Πελαγίᾳ τῇ ἀσκήσει σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μετὰ τῶν Ὁσίων καὶ δικαίων συναριθμηθεὶς πανοἴβαστε τῇ ἐγκρατίᾳ τὸ σῶμα νεκρώσασα, καὶ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ποθήσασα, Πελαγία πανένδοξε· τὰ οὐράνια ἐκτήσω, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σταυρὸν καὶ ὄπλον κραταῖον, Πελαγία σεμνῇ κατέχουσα χερσὶ, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεὸν, ἀγάπην τόξον, τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν. ἐνίκησας ἀνδρείως· τῶν δαιμόνων τὰς πανουρ-

γίας, κατήργησας· εὐθὺς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα διὰ μετανοίας λαβοῦσα, χορεύεις ἐν Χριστῷ ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀγάλλου τέρπου καὶ χόρευε, Ἀντιοχέων τῆ πόλις, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνελλάσθησε, καρπὸς εὐθαλῆς, καὶ πλήθος θείων κατορθωμάτων, Πελαγία τῆ σοφῆ καὶ πανασίδιμος, πᾶσαν γὰρ τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν ἀνδρικῶς βυθίσασα, ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω διὰ θείου δὲ κηρύγματος ὑπέδειξας τοῖς λαοῖς τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας. Διὸ καὶ ἡμεῖς παρηγοία βῶμεν, τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεύσαι, καὶ φωτίσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐγὼ Παρθένη ἀγία Θεοτόκε, τῇ οκέπῃ σου προστρέχω, οἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ Ἀγνῇ βοηθῆσαι μοι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχ. Δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Παρθενίαν ἀκήρατον, ἐμμελῶς ἐξασκήσασα, ἐνουμφεύθης χαίρουσα τῷ ποιήσαντι· ἀρνησαμένη τὴν πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν ἐνδοξε, καὶ ἀσκήσασα στεργῶς, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, κατηξίωσαι οὐρανόθεν παστάδος δυσωποῦσα, τοῖς τιμῶσι σε Ὁσία, χάριν δοθῆναι καὶ ἔλεος.

Στίχοι. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πάθη τὰ τοῦ σώματος δι' ἐγκρατείας ἐμάρα-

νας, και συντόνου δεήσεως, και ἔφιν τὸν δόλιον, τῶν δακρύων ἔμβροισι, ἐπέπνιξας ὄντως, και εὐηρέστησας Θεῷ, ὑπερβαλόντως σεμνή ἀοιδίμε. Διό σε κατεκόμησεν ἐπουρανίους χαρίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλάνθρωπος και Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἸΣτίχ. Τοῖς Ἁγίοις τῇ ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἔθαυμάτωσεν ὁ Κύριος.

Ἐγκρατείας παθῆματα, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν δλόφωτον σὺ ἀπέργασαι, και οἰκητήριον Πνεύματος, ταύτην ἐκτελέσασα. Τῇ Τριάδι καθαρῶς, τῇ Ἁγίᾳ παρίστασο ἱκετεύουσα, ἐκ φθορᾶς και κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος Πλ. Δ'.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν ἐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εἰσπλαγχνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάντος φιλάνθρωπου Λόγου· ἔθεν και πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω οἰκεῖν σε ἤξιωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Τὰ οὐράνια πάντα συγκαίρουσι, τὴν πρὶν ἀσέμνως βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἀσπιλον κε·μήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, και πάντας πιστοὺς φρουροῦντος τῇ μνήμῃ σου.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνούμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὧν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ

πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμῶν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον και τὸ Ἄπολυ.

Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρινας τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ἐν μετανοίᾳ ἐπαίδρυνας, τὴν ἱερὰν σου στολήν, Πελαγία ἀοιδίμε ἐμόνασας ἐν ἐρήμῳ Ἀγγέλων βίον ζηλώσα ἠύξησας τὴν στοργὴν σου πρὸς Χριστὸν τὸν Σωτήρα, διὸ και ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Και νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον και Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται Θεὸς ἐν ἀσυγχήτῳ ἐνώσασα σαρκούμενος, και Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἄπολ. δις και νῦν Θεοτοκ.

Α'. Στίχ. Α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ. Πελαγία Ὁσία, ἐπύρσευσε τὸν νοθν και τὴν φλόγα τοῦ Πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, και παθῶν ὕλην ἐφλεξεν. Ὅθεν γέγονας θεία τερπνὴ εὐωδία, και μυρίζουσα τερπνῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Δόξα τὸ αὐτὸ και νῦν Θεο.

Ἄλλων στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, και τά-

ξας Ουρανῶν ὑπερβαίνουσα μόνῃ, ἐπάξιον τὴν αἰνεσίν, παρ' αὐτοῦ ἐέχθημι Πάναγνε, ἀλλὰ πρόσθευε τῷ σφί Γίῳ σὺν Ἀγγέλοις, τοῦ ρυσθεῖναι με τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος τὸν μόνον κατὰκριτῶν.

Μετὰ τὴν Β'. Στίχ. Καθ. Ἦχ. Δ. Ταχὺ προκατόλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρινας τὴν τῆς ψυχῆς σου στολήν, καὶ δῶρον προσήνεξαι τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Πελαγία αἰοιδιμε· χάριν δὲ ἰαμάτων, δεξαμένη ποικιλῶν, λύει ἀρρωστημάτων, τὴν ἀχλὺν μακαρία, πρόσθευε σωθῆναι ἡμᾶς τοὺς εὐφημοῦντας σε.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτ.

Ἡ μόνῃ κυήσασα τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνῃ κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Ἄχραντε, ρῦσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίαρ, στήσον με ἐπὶ πέτραν τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα θερμῶς ἐν ἐσωμάτωσας.

Μετὰ τὸν πολυέλ. Κάθ. Ἦχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Μετανοίας τῆ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσθέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς ζωὴν ἀνατέθηκας τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι σου, διὰ τοῦτο κόσμον, φυγοῦσα ἐμόναςας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα· ἔθεν σου τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης θεόθεν τιμῶμεν, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασι. Πελαγία πανένδοξε, πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ πται-

σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐσρτάζουσι πέθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυέερνητον πονταυμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτιῳ ὀφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρσθεῖξ, καὶ σώσον παρέχουσα τὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζουσι: Πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος Ἄχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἀΐγιου. Προκείμε. Ἦχ. Δ' Θανασιός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ, τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τὸ πᾶσα πνοή καὶ τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον Πέμπτη Η'. ἔβηουμάδος.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσει ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελείται ἄνθρωπος, εἰάν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντίλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-

που ἐρχεται ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ καὶ τότε ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ. Ἄμην λέγω ὑμῖν. Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐσθηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Εἶτα ὁ Ν. Καὶ τὸ Δόξα πατρὶ καὶ Υἱῷ. Ταῖς τῆς Μητρὸς Πελαγίας, προσβείας, ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἦχος β'.

Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, θερμῶς ἀγαπήσασα, καὶ ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα πεποικιλμένη δὲ πόνοις ἐνθέοις, τοῦ Νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ ἡξίωσαι, Πελαγία πανένδοξε, ταύτην ἐν φω.ῇ ἀγαλλιάσεως εὐφημήσωμεν λέγοντες. Χαίρεις ἢ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ὧμων ἀραμένη· καὶ ἐν αὐτῇ τὸν παλαιὸν σὸν ταῖς ἐπιθυμίαις συσταυρώσασα ἀνθρώπων· χαίρεις ἢ τῆς ἀμαρτίας φυγοῦσα τὸν κλύδωνα, καὶ τῷ εὐδίῳ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, προσώρμισαι· χαίρεις τῶν νοσοῦντων ἐπίσκεψις, καὶ τῶν θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, τοὺς πιστῶς δὲ ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας, καὶ περιστάσεως λύτρωσαι ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκασίαις, Μητὲρ καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα. Σῶσον ὁ Θεός. Κύριε ἐλέησον: Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἁγίας. Ἦχος Δ'. Θαλάσ-

σης τὸ ἐριθραῖον. Ὁδὴ Δ' Ἁγία τοῦ Θεοῦ, πρόσθεν ἐπὲρ ἡμῶν.

Προθεῖσα, ὡς πανδασιαν σήμερον, τὴν θείαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφεῖσθαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγῶνων αὐτῆς.

Ὁ πόθος, ὃ ἐπὲρ πάσαν ἔφειν, ἐν τῇ ψυχῇ σου σεμνῇ κατωκηκῶς ἐπύρσευσε τὸν νοῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Πνεύματος, ἀνάφας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἐφλεξεν. Δόξα Πατρὶ.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλύδωνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνῇ, τῷ γαλήνῳ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι διὰ τῆ μετανοίᾳ σου, ἐπεπληρώσω τὸν Παράδεισον. Καὶ νῦν.

Γαλήνη, τῷ ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, ἢ ἀσφαλῆς καὶ ἀγκυρα στερά, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτῇ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα. Ὁδὴ Γ'.

Ἀνέπτῃς εἰς οὐρανοῦς, ἢ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σου τὴν, πόνοις τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Ἰλὸς τῆς τῶν παθῶν, σὸ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστῷ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνῇ, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ. Δόξα.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἢ πρὸς Θεὸν σου σεμνῇ, ἐμπειρος ἀγάπῃ καὶ ἔφεισις. Καὶ νῦν.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἢ εὐφροσύνη Ἀγνή στάζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνοῦντων σθενῶσαι ἀεὶ.

Κάθισμα Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσαι ἐλάμπρινας, τὴν τῆς ψυχῆς σου στολήν, καὶ δῶρον προσήνεξαι, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Πελαγία Πανένδοξε· χάριν δὲ ἰαμάτων, δεξαμένη ποικίλων, λύεις ἀρωστημάτων, τὴν ἀχλὺν μακαρία, πρεσβεύουσα σωθῆναι, ἡμᾶς τοὺς εὐφημοῦντας σε. Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκείας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Πῶ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· πρᾶννον μηχανίας τε, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ἐπιλιζομένων ἀθέων Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὤδῃ Δ'. Ἐπαρθέντα. Ἁγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Ὡς θυμίαμα ὑπέριτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξιν ἐλοκαυτωθεῖσα, εὐδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ἔλην πρώην γενομένην, ἔλην μεταρρῶθησας, εἰς κάλος ἀνώθευτον, οὐ δὲ σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός. Δόξα πατρὶ.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνοσπίρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινθῆρα τοῦ Λόγου, τὴν φλόγα

μετέωρον, ἀνήψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν. Καὶ νῦν.

Ράβδος ἔφυε Θεοτόκε, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος τὸ νογτὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρώσαν τὰ σύμπαντα, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὦν ἀκένωτον τίμιον. Ὤδῃ Ε'.

Χάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίας καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκότει καιμένων βροτῶν· σὺ ἔλαμψας ἐν καρδίᾳ τῆς Ὀσίας τῆν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως. (Δόξα).

Οἱ πόνοι σου σεμνῇ Πελαγία ἐν δάκρυσι, σπειρόμενοι εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν ἐν οὐρανοῖς συνήθροισαν. (Καὶ νῦν).

Γνωστὴ σου ἀληθῶς ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε Παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ. (Ὤδῃ στ'.)

Φανεσίσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἀρχῶν ἀπεσοδήθη, καὶ ὠκίσθη, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Ἡ πάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγὶς αὐτοῦ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα,

ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πό-
νοις ἐνθέοις, τοῦ νομφώνος, τῆ αὐτοῦ Πελαγία
ἤξιωσα.

Δόξα Πατρί.

Ἰδεῖν σου Θεοτόκε, τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον,
πάσαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ'
ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὤφθη, ταῖς παθοῦσι σε Κύριε,
Πανάμωμε. Αἰτήσις. Ὡς γὰρ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητιῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστειαῖς κατατήξασα, ἀγρύ-
πνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθυκέτευες, τοῦ λα-
θεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητρὸς συγχώ-
ρησον· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ἔδδον μετανοίας
ὑποδείξασα.

Ὁ οἶκος.

Ὅσον ἐν βίῳ ἀμαρτίας ἐμολύνθητε, ὡς ὁ τά-
λας, ἐγὼ ζηλώσαμεν τὴν μετανοίαν, τὸν ὄδυρμόν
τε μετὰ δακρύων τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Πελα-
γίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν, λάβω-
μεν· καθάπερ ἡ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ῥύπον
ἀπέπλινε τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλαβον ἐκ Θεοῦ τὴν
τελείαν συγχώρησιν, ἔδδον μετανοίας, ὑποδείξασα.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός. Μνήμη τῆς Ὁσίας
μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Αἰσχους πλυθεῖσα, καὶ λυποῦσα τὸν σάλον.
Πρὸς ἔρμον ἤκεις οὐρανοῦ Πελαγία Ὀγδοάτη,
ὑπέλυξες βίον πελαγος Πελαγία

Ἡ αὐτὴ ἡμέρα Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρ-
θένου. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταΐσιας τῆς πόρνης.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, ἀθλήσαντος ἐν
Κωνσταντινουπόλει 1814 ἔτος.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας, καὶ
πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν. Ὡδή ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.
Ἁγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πελαγος θείον, κατορθωμάτων ὠφθης ὡς
ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῇ, τὴν
ισχύν· διδ' ἀνέμαλπε. Ἐδλογημένος εἰ ἐν τῇ Ναφ
δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ τὴν
φυχήν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας, καθαρὸν, καὶ
τὸ πρῶτον κάλλος ἐδειξας ὀμβριζωθὲν σεμνῇ, Πε-
λαγία τῇ ἄκρα ἀσκήσει σου. Δόξα Πατρί.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσαμένη ὄλον σὺ ἀληθῶς,
ὄν περ παλαιὸν ἐνδέδυσο τῶν παθῶν, καὶ φθει-
ρομένον σου ἀνθρώπων, τὸν νέον ἐνδοξε ἡμφιάσω
Χριστῷ συμμορφούμενον. Καὶ νῦν.

Ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχούμενος Δό-
γος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε καὶ φρικτῶς,
Θεοτόκε καὶ ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα.

Λάμπουσιν ἀκτίνες φαιναί, τῶν θαυμασιῶν
σου, καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου ἀπα-
ψασαν ἐν σοί, τῆς θείας πίστεως ἐκβοῶσι πάσῃ
τῇ κτίσει αὐγήν Πελαγία σεμνῇ.

Ἁγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄλυτον δεσμόν τὸν εἰς Χριστὸν πιστῶς συν-
ἔησχα προσεκολλήθης αὐτῷ καὶ ἀδιάσειτος ἔ-

μεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ὡ καὶ ἤρ-
μόθυγες νοητικῶς, τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ Πε-
λαγία ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα. (Δόξα)

Ἰνώσιν δεξαμένη, ἀληθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ σου,
διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἅπασαν τὴν
τοῦ βίου ματαιότητα διὰ κατέπληξας βροτούς,
ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει καὶ οὐρανοῦς εὐ-
φροσύνης ἐπλήρωσας. (Καὶ νῦν).

Ἕμνοδοὶ Πανάχραντε Ἄγνη, τὰ μεγαλεῖά
σου, αἱ νεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες,
Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανώς, οὖν Ἀποστό-
λοις Ἰεροῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων χοροί, καὶ Ὅσιον
ἅπαν τὸ πλῆθος μεθ' ὧν προσκυνούμενε. (Ὡδή 9')

Ἰδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἔραστοῦ Χρι-
στοῦ τὸ κάλλος, δι' ἐν ἑσταυρώθης τῷ κόσμῳ, καὶ
τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ σώματος, Ὅσια κατεμάρα-
νας, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐδελήξω στοργῆν.

Ἄπαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη
Πελαγία δι' ἐγκρατείας καὶ πόνων, πρὸς οὐρα-
νίου σκηναῖς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ ποθομένου
σοι, ἐπαπολαύεις κάλλος ἔνδοξε. (Δόξα Πατρὶ).

Νῦν τοὺς σὲ τιμώντας ἐκ πόθου, πάντας Ὅ-
σια ἐποπτεύεις, καὶ τοὺς τὴν ἐτήριον ταύτην ἐπι-
τελοῦντάς σου μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ καὶ
Κτίστῃ σου, ἵνα μετάσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

(Καὶ νῦν)

Ἕμῶ σου τὸν τόκον Παρθένε, καὶ μεγαλ-

λύνω σου τὴν χάριν· οὐ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς
μου, ὑπάρχεις ὄντως, καὶ ἡ παράκλησις, ἡ τα-
χινοῦ βροθία, καὶ σωτηρία καὶ ἀντίληψις.

Καταβασίαι. Τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου. Ἡχ. δ'.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται
Πνεύματος, καὶ Λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βασιλίδι Μη-
τρι καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ
ἄσω γηθόμενος Σκέπην τὴν πάντιμον.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτάκτε· ὡς ζῶσα καὶ
ἄφθοнос πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντος πνευμα-
τικὸν στερέωσον· καὶ σκέπη τῇ Ἁγίᾳ σου, τοὺς
σὲ γεραίροντας σκέπασον.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνον θεότητος,
ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος· τῇ
ἀκηράτῳ Παρθένῃ, καὶ διέσωσε· ταὺς τὴν σκέπην
σου νῦν, αὐτῆς τὴν θείαν δοξάζοντας.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·
οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἐν Βλαχερνῶν σου
τῷ Πανιέρῳ Ναφ ἐρήπλωσας σκέπην σου σε-
πτὴν, καὶ πιστοὺς ἐοκέπασας, σωτηριᾶν βρα-
βεύουσα.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
ἐαρτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θείας Σκέπης αὐτῆς,
δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τε-
χθέντα Θεὸν δοξάζοντας.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ

τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔφαλλον· Ὑπερήμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ. ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπαύμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν, ἐγείρει φάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὄρωντες κατεπλήττοντο, πῶς περισκέπει καὶ σώζει τοὺς ἐμ' αὐτῇ πεποιθότας.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἄλλων νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Σκέπην τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Αἴτησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι Ἐξαποστ-ἰλ. Τοῖς Μαθηταῖς

Ἐπογραμμὸς ὁ βίος σου, μοναζόντων ἐδείχθη, καὶ ἀκριβῆς ἀνόρθωσις, τῶν δεινῶν πεπτοκότων, αἰοῖδιμε Πελαγία· τῶν παθῶν γὰρ τὴν νύκτα, φυγοῦσα προσεπέλασας, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης, Χριστῷ σεμνῇ, Ἀσκητῶν ἐκλάμψασα ὀμηγύρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ἑορτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικῶς τὸ χαῖρε σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἄρ-

χαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγνα, τῆς ἀρχαίας κατάρας, διὰ τοῦ Θεοῦ σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν. Χαῖρε Ἀδὰμ ἢ λύτρωσις· χαῖρε Εὐὰς ἢ λύσις· χαῖρε δι' ἧς, ἅπαν ἡμῶν βρότειον ἐθεώθη, χαῖρε δι' ἧς ἐτύχομεν οὐρανῶν βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας Στιχ. Προσόμ. Δ'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων Ἦχ. Α'.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ προθύμως, δεῦτε συνέλθωμεν, Ὁσίας Πελαγίας, καὶ λαμπρῶς εὐφρανθῶμεν ἐπιτάτω γὰρ αὕτη ὑπάρχει ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσιδοῦν αὐτῆς καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττει ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις αὐτῆς πάντοτε.

Τοῦ Παραδείου τὰ κάλλη θεασαμένη καλῶς, καὶ θαφιλῶς τρυφῶσα, ἀκηράτους λειμῶνας, ἦνθιθρας τῷ κόσμῳ γνῶσιν Θεοῦ, καὶ μετέχεις καὶ σήμερον, τῇ διαθέσει Ὁσία τὴν ψυχικὴν, παγκαρπῆαν γεωργοῦμεν σεμνῇ.

Ἐπεὶ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, σοῦ τὴν πανένδοξον, καὶ ἐτησίαν μνήμην, ἐκτελούντων μὴ παύσῃ, Ὁσία Πελαγία τὸν λυτρωτὴν, ἰκετεύουσα Κύριον, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοὺς ἐν θαλάσῃ ὄντως, βοηθεῖς καθ' ἑκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχῶν, καὶ

σαρκὸς ἀρρωσιγμάτων, παρὰ Χριστοῦ δὲ τὴν χάριν λαβοῦσα σοφίῃ, ἐκτελεῖς ἔργα θαυμασία.

Δόξα Ἦχ. Πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, τὴν μνήμην τῆς αἰοδίου μητρὸς Πελαγίας, πίστει συνδράμωμεν σήμερον : ταύτης γὰρ ὁ βίος ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθη τῶν Μοναζόντων καὶ ἀκριβοῦς ἀνόρθωσις τῶν δεινῶς πεπτοκότων. Τῶν παθῶν γὰρ τὴν νύκτα φυγοῦσα, προσπελάσας διὰ τοῦ Βαπτίσματος, τῷ Ἠλίῳ τῆς δόξης Χριστῷ Ὁσίῳ παμμακάριστε : Ὅθεν θαυματουργοῦσα ἐν κόσμῳ, ἐδίδασκες λέγουσα. Ὑπεροράτε σαρκὸς ἀδελφοί, παρέρχεται γὰρ, ἐπιμελειῶθε δὲ φυγῆς πράγματος ἀθανάτου. Διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγαλλομένη, πρόσθευε τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν ἐτήσιον μνήμην σου καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου Πελαγία πανένδοξε.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἀπιστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλῃ. Ἐκ δὲ τῆς Κανδήλας τῆς Ἀγίας Ἁγίας Σκέπης εἰς Ἦχ. Α'.

Τῆς Σκέπης σου τὴν χάριν, ἀνομινοῦμεν Παρθένε, ἣν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Ναῷ σου ἐφάρπλωσας τοῖς πᾶσι· τὸ θαῦμα ἐκπλήττει πάντα νοῦν, πῶς θεῖον Μαφώριον σεμνή, ἐφηπλοῦτο πανταχόθεν

τοῖς λαοῖς, τῇ αἴγλῃ ἀστραπηφόρον· χάρις τῇ ἀντιλήψει σου σεμνή· χάρις τῇ θεῖᾳ Σκέπῃ σου. χάρις τῇ προμηθεῖ σου, μόνῃ Θεόνομφ.

(Ἀγ. Ἦχος Δ')

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ἐν μετανοίᾳ ἐφαίδρυνας, τὴν ἱερὰν σου στολήν, Πελαγία αἰοδιμε, ἐμόνασας ἐν ἐρήμῳ, Ἀγ. γέλων βίον ζηλοῦσα, ἠξήσας τὴν στοργὴν σου, πρὸς Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, δι' ὃ καὶ ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Τοῦ Ἁγίου τῆς μονῆς. Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἁγίας, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν νηστειαῖς κατατήξασα, ἀγρόπνοις εὐχαῖς τὸν Κτίστην καθικέτευσας, διὰ τὰς πράξεις σας, ὅπως λάβης τελείαν ἀφεισιν, ἣν καὶ εὐρες Μήτηρ σαφῶς, ὀδὸν μετανοίας ὑποδείξασα. Τῆς Ἁγίας Σκέπης Κοντ. Ἦχ. Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ Θεοτόκῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, καὶ τὸ Μαφώριον αὐτῆς κατασπασώμεθα, ἀναμέλποντες ἐφύμνια κατὰ χρέος. Σκέπη πέλει γὰρ πιστοῦς σκέπουσα ἅπαντας, καὶ φρουροῦσα ἐκ παντοίων περιστάσεων, τοὺς κραυγάζοντας, χαῖρε Σκέπη ἐλόφωτε.

8 Ὀκτωβρίου. Τοῦ Ὁσίου Ἰγνατίου ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει 1814. Ἀπολ. Ἦχ. Δ'.

Τριπλῶ διαδήματι κατέστεφέ σε Χριστός, ἀσκήσεως, Ἁγίε καὶ Μαρτυρίου σαφῶς, Ἰγνατίε ἐνδοξε, Θεῖας τε παρθενίας, ἣν ἐτήρης εἰς τέλος.

Ὅθεν καὶ ἡ σαρξ σου τῶν Λειψάνων ἐλαύνει, παθῶν καὶ νοσημάτων δαινῶν πάντας τοὺς μώλωπας.

Κοντ. Ἦχ. Δ'. Ὁ ὕψωθεῖς.

Τὸν ἐπὶ ξύλου διὰ σὲ κρεμασθέντα, προσεκμιμούμενος Χριστὸν Θεομάκαρ, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἤρθης κρεμασθεῖς ὁ σταυρῶς. Ὅθεν ἀπηγγένοιαι, ἐν χερσὶ τὴν εἰκόνα, φέρων πανασίδιμα, καὶ Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἐν ἐκδυσώπει. Ἄγιε ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμώντας σωθῆναι Ἰγνάτιε.

Τὸ Τρισάγιον καὶ ὁ Ἀπόστολος. Κυριακὴ Εἰκοστῆ

ἕκτη Περίοδος Δ'.

Προκεῖμ. Ἦχος Δ'. Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. Ἄδελφοί, ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε, ὃ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ, δοκιμάζοντες, τι ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγγετε. Τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρὸν ἐστὶν καὶ λέγειν : Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα, ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦτε ; πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστί. Διὸ λέγει, ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι εἰς ἡμέ-

ραι πονηραὶ εἰσὶ. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθαι οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἄσωτία, ἀλλὰ πληγροῦσθαι ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἀλληλουῖα.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. Σαββάτου τῆς Ζ' Ἑβδομάδος.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος : καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Καὶ ὅς σὺ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι με ἄξιος. Ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν : καὶ ὁ ἀπολέσας, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὐρήσει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται : καὶ ὁ δεχόμενος δικαίον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ εἰ ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον, εἰς ὄνομα Μαθητοῦ, ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσει τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθε τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν. Εἶτα τὸ Χερουβικόν, καὶ εἰς τὰ Δύπτυχα τὸ Μεγυνά. Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὴν σεμνὴν Ὁ

οίαν τὴν θαυμαστὴν, τὴν ἐν ἐγκρατεῖα μαράνασα
τὰ πάθη, σαρκὸς ὡς Πελαγία Μητέρα πανένδοξε.
Βίος τῆς Ὁσ. Μητ. ἡμῶν Πελαγίας Εὐλόγησον Πάτερ

Εἰς τὴν Ἀντιοχείαν ἦτο μία γυνὴ περιφανὴς
καὶ πλουσία, πολλὰ ὄρατα εἰς τὸ σῶμα, εἰς δὲ
τὴν ψυχὴν βερυπωμένη καὶ βέβηλος, ὀνόματι
Πελαγία, βεβυθισμένη εἰς τὸν βόρβορον τῆς σαρ-
κός, καὶ ἄλλην φροντίδα δὲν εἶχεν, εἰμὴ μόνον
πῶς νὰ στολιζέται τὴν σάρκα μὲ διάφορα χρώ-
ματα, καὶ ἐνδύματα πολυτίμα, νὰ παγιδεύῃ τοὺς
ἐραστὰς εἰς τὴν ἀπώλειαν. Εἶχε δούλους καὶ
σκλάβαις πολλαῖς, καὶ περιεπάτει εἰς τοὺς ἐρό-
μους, μὲ μεγάλην φαντασίαν πληροῦσα τὸν ἀέρα
μὲ μύσχους καὶ εὐωδίας, καὶ διάφορα ἀρώματα:
Βλέπων ὁ Πολυέλεος Κύριος, δὲν ἐμίσησεν τὴν
πόρνην, ἀλλ' ὡς Προγνώστης τῶν μελλόντων, ἡ-
ξούροντας πῶς θὰ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, ἐφώτισε
τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς τῆς καὶ ἐγνώρισε
τὴν ἀλήθειαν. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἦλθεν εἰς τὴν
Ἀντιόχειαν Ἐπίσκοπός τις εὐλαβὴς Νόνος ὀνό-
ματι θαυμάσιος εἰς τὴν ἀρετὴν, ὅπου τὸν παρε-
κάλεσαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ τοὺς κάμῃ διδαχὴν
πρὸς ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν των εἰς τὸν Ναὸν τοῦ
Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, ὅπου κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν,
ἐπερνούσε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἡ Πελαγία, καθεζομένη
εἰς ἓνα ἀμάξι στολισμένη κατὰ τὴν συνήθειαν,
ιδόντες ὁ λαὸς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τὴν λάμψιν τῶν

κοσμημάτων ἔστρεψαν τὸ πρόσωπόν των νὰ μὴ
τὴν βλέπῃ, ὁ δὲ μακάριος Νόνος κυττάζων αὐ-
τὴν καὶ στενάξας ἐκλαυσεν τόσον ὅπου ἔβρεξε μὲ
δάκρυα τὰ ἱμάτιά του καὶ τοὺς ἔκαμε διδαχὴν,
πῶς ἐπιμελούμεθα τὸ σῶμα, καὶ ἀμελοῦμεν τὸν
πολύτιμον θησαυρὸν τῆς ψυχῆς, πῶς μᾶς ἀρέσουν
τὰ μάταια καὶ φθαρτά, καὶ τὰ σωτήρια καὶ ψυχο-
φελῆ τὰ ἀμελοῦμεν, καὶ ἔχομεν νὰ καταδικασθῶ-
μεν εἰς τὸν φοβερὸν Κριτὴν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως.

Αὐτὰ λέγων ὁ σεβάσιμος Ἀρχιερεὺς Νόνος, καὶ
ἀπελθὼν εἰσῆλθε εἰς τὸ κελλίον καὶ προσήχητο
καθ' ὄλην τὴν νύκτα μετὰ θερμῶν δακρύων λέ-
γων. Ὑψιστε καὶ πολυέλεε Κύριε συγχώρησόν με,
ὅτι ἀναξίως εἰσέρχομαι εἰς τὸ Ἅγιόν σου θυσια-
στήριον, καὶ εἶμαι πάσης ἀρετῆς ἔρημος, καὶ οὐ-
δεμίαν σου ἐντολὴν ἐφύλαξα, αὐτὰ λέγων, καὶ ἐπε-
σεν ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῆ, ὅπου βλέπει θρασιν, ὅτι
ἐλειτούργει καὶ μία περισσότερὰ δυσώδης ἐπέτα
πλησίον του καὶ τοῦ ἔδιδε πολλὴν ἐνόχλησιν, διὰ
τὸν βρώμιον ὅπου εἶχεν. Καὶ ὅταν ἔλεγεν. Ὅσοι
κατηχόμενοι προέλθετε ἐξῆλθεν ἔξω ἢ περισσότερά,
ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ Θεία Λειτουργία. Ἀφοῦ
ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Βήματος τὴν βλέπει πάλιν ἔμ-
προσθέν του, τὴν λαμβάνει εἰς τὰς χεῖρας, καὶ
τὴν ἐβούτισεν εἰς τὸν λουτήρα ἐκεῖ ὅπου ἐβάπτι-
ζεν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀμέσως ἐκαθαρίσθη καὶ
ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα.

Τὴν ἐπιβοῶσαν εἰσῆλθε εἰς τὸν Ναόν, ὡς καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, ἔπου τοῦ ἔδωκε πρὸς τιμὴν ἕνα ὠραῖον Ἐθαγγέλιον, ὡς δῶρον, καὶ ἔκαμεν, ὁ Ἅγιος αὐτός Ἀρχιερεὺς, μίαν θαυμασίαν καὶ συγκινητικὴν ἑμιλίαν, ἔπου ἔκλαυσαν πάντες τὴν δικαιοκρυσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ αἰώνιον δικαστήριον, ἔπου εἰς αὐτὴν τὴν ἑμιλίαν, ἤλθεν καὶ ἡ Πελαγία ἔχι πρὸς σεβασμὸν εἰσῆλθε εἰς τὸν Ναόν ἀλλὰ ἀπὸ περιέργειαν, ἔπου εἶχε συναχθῆ σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις τῆς Ἀντιοχείας.

Ὅπου τόσον ἐκατανύχθη ἡ ἄσπεμος, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς ἐμίσησε τὰς μισαρὰς πράξεις, καὶ ἐπέθησε τὸν ὄντως ἔραστὴν καὶ Νυμφίον τῆς Χριστόν, ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτας νὰ μάθουν τὴν κοιτίαν τοῦ Νόνου Ἀρχιερέως, γράφων καὶ ἐπιστολὴν λέγουσαν οὕτως ... Εἰς τὸν Ἅγιον Ἐπίσκοπον καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡ μαθήτρια δαίμονος Πελαγία, τὸ Πέλαγος τῶν ἀνομιῶν ἀπονέμει τὴν δουλικὴν προσκύνησιν.

Ἦκουσα Σεβάσμιε Πάτερ, ἐπὶ ὁ Δεσπότης Χριστός, δὲν ἤλθε νὰ καλέσῃ δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ δὲν ἐβδελύσατο ληστὰς καὶ πόρνas καὶ τελῶνας, ἀλλὰ συνανειστράφη καὶ συνωμίλει ὁ τοῖς Χερουθίμ ἀθεώρητος, δέομαί σου ἀξιώσόν με νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὰς ἁμαρτίας μου, διὰ νὰ σώσω διὰ σοῦ τὴν ψυχὴν μου ἡ

ἀσωτος. Ταῦτα ἀναγνώσας ὁ Ὅσιος τὴν ἐκάλεσε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔμπροσθεν καὶ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, καὶ εἰσελθοῦσα πίπτει κατὰ γῆς, κατατρέχουσα μετὰ δακρῶν τὸ ἔδαφος λέγουσα σπλαγγίσου με τὴν ἁμαρτωλὴν, Πάτερ Ὅσιε, καὶ βάπτισόν με νὰ δεχθῶ τὸν νυμφίον μου Χριστόν, ζητῶ μετάνοιαν, ἵνα μὴ κολασθῶ αἰωνίως. Ἐρωτήσας τὸ ὄνομά τῆς λέγουσα ὅτι Πελαγία μὲ λέγουσιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τὸ κάλλος τῶν πολυτίμων λίθων καὶ μαργαριτῶν μὲ ἱναμάζουσιν Μαργαρίτα. Τότε ἐγγυήθη μία μοναχὴ ὀνόματι Ρωμᾶνα, καὶ τὴν ἐκατήχησεν καὶ τὴν ἐβάπτισεν, καὶ ἐκοινωνήσεν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἔπου ὅλη ἡ Ἀντιόχεια ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς. Ὅπου μετὰ ἀνεχώρησεν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐνδυθεῖσα ἀνδρικὰ ἐνδύματα ἔκαμε εἰς 3 χρόνους κελισμένη εἰς ἀνδρικὸν μοναστήριον ἐπὶ ὀνόματι Πελάγιος, ἔπου ἔκαμε πολλὰ θαύματα καθ' ὅλην τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Ἱερικῶν καὶ Ἰορδάνου, ἔπου ἐκεῖ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Αὐτῆς πρεσβείαις ἀξιοθῶμεν καὶ ἡμεῖς. ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Γένοιτο.

«Ὁρα ὁ Βίος Παράδεισος Βενετίας 1863 σελ. 72 Γ. Α. Βουτέρης Ἱερεὺς» καὶ Προσκυνητῆς Ἱερουσαλήμ 1926.

Μεγαλιὰρ. τῆς Ὁσίας Πελαγίας κατ' ἀλφάβητον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε. Ὁσία Πελαγία.
Βέλη τοῦ Προστάτου τοῦ σκότους ὦ Ὁσία, συνέτρι-
ψας προθύμως.

Γεραίρωμεν ἐν ἡμῖνοις, ὦ Μητέρα τὴν σὴν μνήμην
Ὁσία Πελαγία.

Δεσπότην τῶν ἀπάντων ἐκήρυξας Ὁσία, ἐν μέσῳ
πολλῶν ἀνθέων.

Ἐκ βλάβης καὶ κινδύνων, ρῦσαι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας
Ὁσία Πελαγία.

Ζῶνι τὴν μακαρίαν, ἐπόθησας καὶ εὐφρῆς πανένδοξε
Ὁσία.

Ἡμεῖς τοὺς σὲ τιμῶντας φύλαττε ἐκ κινδύνων καὶ
πάσης ἀσθενείας.

Θαυμάζει ὅλη ἡ κτίσις τὴν μεταμέλειάν σου δοῖδιμε
Ὁσία.

Ἐλέησε τὸν Κτίστην ὑπὲρ ἡμῶν ὦ Μητέρα Ὁσία Πε-
λαγία.

Κάλως τοῦ σώματός σου, ἐμάραντας Ὁσία, πρὸς χά-
ριον τῆς ψυχῆς σου.

Λύτρωσαι κινδύνων, τοῖς πόθῳ ἐκτελοῦντας, τὴν
θεῖαν ἐσσητήν σου.

Μνήσθητι Πελαγία, τῶν ἐπικαλουμένων τὸ θεῖον
ὄνομά σου.

Νύκτα καὶ ἡμέραν σὲ ἔχομεν προστάτην ὦ θεῖα Πε-
λαγία.

Ἐτηρὰν ζῶνι διήλθες, καὶ τέλους μακαρίου ἔλαβες
ὦ Ὁσία.

Ὁ καταφεύγων θεῖα ἐν τῷ σεπτῷ Ναῷ σου, ρῦσαι
παντὸς κινδύνου.

Προσκυνοῦμεν πόθῳ, τὴν θεῖαν σου εἰκόνα, Ὁσία
Πελαγία.

Ρεῖθρα τῶν σῶν θαυμάτων, ἐκβλύζει ὁ Ναός σου,
τοῖς προσκυνοῦσαι πόθῳ.

Σὺν τοῖς χοροῖς Ὁσίων, ἀγάλλεται Ὁσία, καὶ Μητέρα
Πελαγία.

Τῇ αἰγῇ τῶν σῶν θαυμάτων, σώσεις τοὺς Ὀρθοδό-
ξους, ἐξ ἀνιάτων νόσων.

Ἕμνοις ἐσσητοῦς προσάδωμεν Ὁσία σήμερον τῇ σῇ
μνήμῃ.

Φύλαττε καὶ σκέπε, Ὁσία Πελαγία τοὺς πίστει σὲ
ὑμνοῦντας.

Χρεωστικῶς τιμῶμεν, σήμερον τὴν σὴν μνήμην Πα-
νένδοξε Ὁσία.

Ψαλμοὶς καὶ ὑμνωδίαις τελοῦμεν, τῇ σῇ μνήμῃ Ὁσία
Πελαγία.

ὦ μητέρα Πελαγία, φίλατε τὸν Ναόν σου, χερσὶ ταῖς
τῶν Βαρβάρων.

Πάτερ Λόγε Πνεῦμα σῶσον, ἡμᾶς πρεσβείας Ὁσίας
Πελαγίας.

Ἄμολυντε Παρθένε, σὺν τῇ σεπτῇ Ὁσία, τὸν σὸν
Υἱὸν δυσώπει.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσαι. Δίκαιος.
Ἄλληλούϊα.

9 Ὀκτωβρίου Ἀποστόλου Ἰακώβου Ἀνδρονίκου καὶ
Ἀθανασίας. Ἀπολ. Ἀπόστ. Ἦχ. Γ'.

Ἀπόστολε Ἄγιε Ἰάκωβε πρέσβευε τῷ ἐλεή-
μονι Θεῷ, ἵνα παισιμάτων ἀφαισιν, παράσχη ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα τοῦ Ἄγ. Ἀνδρονίκου Ἦχ. Α'.

Δεῦτε φιλερότων πάντων συστήματα, τὴν σε-
πτὴν ξυνορίδα, τῶν Ὁσίων ἡμῖνοις τιμῆσωμεν,
Ἀνδρόνικον τὸν μέγαν ἀσκητήν, καὶ Ἀθανασίαν

Ὅσῳν καὶ λονίην, ὡς τὰ κάτω παριδόντες, καὶ τὰ ἀεὶ διαμένοντα ποθήσαντες χαίρεις ἐκ πόθου λέγοντες, οἱ τὴν φθαρτὴν ἀγάπην τῷ ἔρωτι Κυρίου ἀνταλαξάμενοι, χαίροις οἱ κατασκηνώσαντες, εἰς τὰς ἀφθάρτους σκηνώσεις, μετὰ πάντων Ὅσῳν μακάριοι. Κοντάκιον Ἦχ. Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὁ τῶν ἐθνῶν σαγγελνευτῆς ὑπερθαύματος, καὶ Μαθητῶν ἀναδεχθεὶς τιμιώτατος, τῶν Ἀποστόλων οὐσκηγος Ἰάκωβος κόσμῳ τῶν ἰάσεων διανέμει τὸν πλοῦτον, λύει περιστάσεων, τοὺς αὐτὸν ἐφφημοῦντας· διὸ συμφώνως κράζωμεν αὐτῷ. Σῶζε τοὺς πάντας εὐχαῖς σου Ἀπόστολε.

Μεγαλυνάριον.

Τὰς εὐήχους σάλπιγγας τοῦ Θεοῦ, νῦν τοὺς Ἀποστόλους, ἐφφημησωμεν οἱ πιστοί, τοὺς τὴν εἰκουμένην, διδάξαντας, πιστεύειν, τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου, καὶ Ἀνάστασιν.

10. Τῶν Ἁγίων μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας. Ἀπόλ. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε. Καὶ τὸ Κοντάκιον Ἦχος Γ'.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐλαμπίαν τιμῶμεν. Οὗτοι γὰρ τῶν παρανόμων μηχανουργίας, ἤρχυναν, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυρωθέντος· ἀνεδείχθη ἕπερ Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίρετε μαρτύρων σεπτῇ δυάς, Εὐλάμπιε μά-

καρ, σὺν τῇ Εὐλαμπίᾳ τῇ ἀδελφῇ, καὶ διακούς ἀγίους ἀθλοφόρους, ὑπὲρ ὁμῶν Κυρίῳ ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Μηίσθητι ἀγιάζειν τὴν ἡμέρ. τοῦ Σαβ. ἕξη ἡμέρας ἔργῳ, τῇ δὲ ἑβδόμῃ Σαβήθιᾳ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.

Λέγει ἡ Γραφή. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. «Ὁρα Μαργαρίταις Χρυσσοτόμου σελ. 347». Ἡ στ' Οἰκουμένηκῃ Σύνοδος, ἀφορίζει τοὺς Χριστιανούς, ἔπου δὲν τιμοῦν τὴν Κυριακὴν. Κληρικὸς καθαιρέσθω, λαϊκὸς ἀφορίζέσθω Χριστοθήθεια σελ. 270. Εἰς ἡμέρας ἕξη ἐποίησεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς εἰλα τὰ ποιήματά του, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ, ἣτις ἐστὶν ἡ Κυριακὴ ἀνεπέυθη ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ. Μεγάλῃ ἀσέβεια εἶναι εἰς τοὺς Χριστιανούς εἰς ἐκείνους ἔπου παραβαίνουν τὴν Δεσποτικὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν.

Ἐνομοθέτησεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τὴν ἑβδόμην ταύτην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἵνα τὴν τιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἀργίας, μελετώντες τὸν νόμον, τὰς Ἁγίας Γραφάς, ἐνθυμούμενοι τὰς ἀπείρους αὐτοῦ εὐεργεσίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Λέγει ὁ Μ. Βασίλειος. Ὅτι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ καταγίνωνται εἰς τὰ πνευματικὰ ἔργα, μελετώντες τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Νικήφορος εὐδὲ ἑδοιοπορεῖν ἐν Κυριακῇ, ἀνευ ἀνάγκης καὶ βίας μεγάλης. Ταμείον

Ἐκκλησιαστικῆς οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς τὸν Θεόν.

Αἱ 6 ἡμέραι εἶναι πρὸς ἐργασίαν σωματικὴν, τοῦ ἀνθρώπου, ἢ δὲ 7 ἡμέρα εἶναι πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν καθιερωμένη ἐξ ἀρχῆς τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ἔγειναν εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Ὀρθοδοξίας 1. Ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου 2. Εἰς τὸ Ἔλεος τὸ θαῦμα τῶν ἁγίων χαρτασθέντων πεντακισχιλίων ἀνδρῶν, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. 3. Τὴν Κυριακὴν ἀνεπαύθη ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ. 4. Τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ἔγεινε ἡ Λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ. 5. Τὴν Κυριακὴν ἡμέραν, κατέβη τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, καὶ ἐφώτισε τοὺς Πνευματοφόρους καὶ Θεοκλήρυκας Ἀποστόλους. 6. Τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ἦλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ πώλου ὄνου, μετὰ Βατῶν καὶ κλάδων. καὶ 7. Καὶ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν μέλλει νὰ γείνη, καὶ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ὅχι πλέον ὡς ἄνθρωπος ταπεινός, ἀλλὰ ὡς τέλειος Θεός, καὶ δίκαιος Κριτής, καὶ ἐξουσιαστὴς τοῦ σύμπαντος.

Λέγει ὁ Μ. Βασιλεὺς ὅτι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς,

ἔλαβον τὸ φῶς τὰ Οὐράνια καὶ ἐπίγειά τοῦ Κυρίου ποιήματα. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἐγεννηθῆσαν τὰ πάντα ὁρατὰ καὶ ἀόρατα (Πηδάλιον 417).

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἑβραίων τοὺς ἔτρεφε ὁ Κύριος τὸ μάννα, καὶ ἐλάμβανον 2 μερίδια διπλὴν τὴν τροφήν νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἐπιούσαν ὡς καὶ ὀρτύκια καὶ τριγόνια, διὰ τὴν καταπαύσιμον ἡμέραν τῆς Κυριακῆς.

Λοιπὸν πατέρες καὶ πνευματικά μου τέκνα, δεχθῆτε τὴν ταπεινὴν μου γνώμην καὶ φροντίσατε εἰς τὸ μέλλον, ὅπως φανεῖτε ἐπιεικεῖς καὶ μετανοήσετε, ἂν ἀπὸ ἀμέλειαν δὲν ἐφυλάξατε τὰς Δεσποτικὰς παραγγελίας καὶ νὰ εἶδε βέλαιον ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς θέλει σὰς χορηγήσει πλουσιοπαρόχως τὰ ἀγαθὰ του, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὸν παντοτεινὸν Παράδεισον. Γένοιτο.

Ὁ Πνευματικὸς Πατήρ
ΓΕΩΡΓ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερέυς

ΠΡΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Περὶ Ἱεροῦς Ἀκολουθίας.

Τὸ Σάββατον τὸ ἑσπέρας ψάλλονται τὰ Ἀναστάσιμα τροπάρια ἐκάστου ἡχοῦ.

Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, μόνον εἰς τὴν Ἀπολυσι τοῦ Τριαδικοῦ Κανόνος μετὰ τοῦ Ὁρθρου, λειτουργίας. Τὰ τριαδικὰ εἶνε 8, δὲν εἶνε 4, ὅπου τὰ παρέλειψαν τὰ παλαιὰ Ὁρολόγια τὰ ἔχουν, καὶ ἔχω ἰδιαιτέρον φυλλάδιον εἰς χεῖράς μου. Τὸ ἔσος Κύριος

λέγεται με σήματα, ἄρχεται δὲ ἀπ' αὐτοῦ. Ἐπισημα-
νεῖσθε τῷ Κυρίῳ, τὸ Ἀναστάσιμον πάντοτε δις. Ἐ-
ξαρετικῶς τῶν ἑξαρετικῶν ἱερῶν, καὶ ἀποδόσεις
Λαοποικῶν καὶ Θεομητορικῶν. Τὰ Ἀναστάσιμα εἰς
τοὺς Αἰῶνας πρέπει νὰ λέγονται καὶ τὰ 8 μὲ σύντο-
μον ἔχον ὡς εἶνε κανονισμένα παρὰ τῶν μουσικῶν
ἑρῶν διδασκάλων. Τὰ τυπικὰ δὲν πρέπει νὰ παρα-
λείπονται τὰ Κυριακὰς, διότι ἔχουν μεγάλην ἐν-
νοιαν. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα Θεὸς σου
Σιών. Ἐκάστην Κυριακὴν πρέπει νὰ λέγεται ἡ Ὑ-
πακοή, διότι αὐτὴ εἶνε τὸ Κοντάκιον, διὰ τὸ Πά-
σχα λέγεται καὶ εἰς ἄλλας Κυριακὰς νὰ καταμιμπάνε-
ται νομίζω ὅτι εἶνε ἄσπορον τὸ ταιοῦτον.

Τὰ κατηγορούμενα πρέπει πάντοτε νὰ λέγωνται διότι
οὕτως ἐκανονίσθησαν, ὄχι μυστικῶς ἀλλὰ μεγαλοφώ-
τως, διότι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ τὰ λέγωμεν. Εἰς
τὰ Δίπτυχα ἔχει πάντοτε μεγαλυνάριον καὶ πρέπει νὰ
λέγεται τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐγκόμιον. Ἡ Ἀπόλυσις πρέ-
πει νὰ γίνεται τελεία, νὰ μνημονεύωνται αἱ Ἄγιοι
ὡς διατάσσει ἡ Ἐκκλησία. ὅπου ἐστειλέωσαν τὴν Ὁρ-
θόδοξον πίστιν. Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν λέγεται ἀπὸ
τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἕως τὴν Ἀπόδοσιν τοῦ
Πάσχα διὰ τὰ Κυριακὰς πλὴν τῶν Βαΐων, τῆς Πεν-
τηκοστῆς, τῶν Χριστουγέννων, Θεοφαιείων καὶ Με-
ταμορφώσεως, ἂν συμπέσουν Κυριακὴ μόνον τότε
καταμιμπάνεται.

Εὐχεσθε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἱεροῦσι Πνευματικὸς Πατὴρ
καὶ Προσκυνητὴς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1927.